

til hver Minister at bruge denne Sum efter bedste Skjøn til Forretningernes Fremme; man vilde ikke kende nogen af de Lønninger, som udrededes deraf; man vilde aldeles ikke besatte sig med Enkelthederne derved. De samlede Summer vare til Ministerens Raadighed; han skulde udføre Arbejdet derfor, og kun for saa vidt det var bestemt, at Embedsmænd ikke maatte oppebære nogen Lønning af de samlede Summer, har Statsrevisionen hidtil haft nogen Ret til at begjære og faae Oplysninger om, til hvem disse samlede Summer ere udbetalte. Naar dette forholder sig saaledes, naar der ikke overfor Rigsdagen er Tale om nogen enkelt Person med en vis Lønning, der gaar ind under den samlede Sum, maa det ogsaa med logisk Konsekvens følge deraf, at et Tilleg af 10 pCt. til den samlede Sum ikke kan bringe en hel Mængde Personer tilstede, som ikke vare der i Forveien. At det ikke har været Meningen eller i det Mindste ikke er fremkommet ved Finantslovens Behandling, fremgaar ogsaa tydelig af det Citat, som det ærede Mindretal har givet os af Rigsdagstidenden. Det er denne Betragtning, som er fastholdt af Kirke- og Undervisningsministeriet, og Summen er anvendt efter bedste Skjøn til Forretningernes Fremme. Derved, at man har haft en større Sum, har man været i Stand til at betale bedre, og i Erkendelse af, at Hensigten nærmest var at komme de fletteste Lønnede til Hjælp, har man ogsaa væsentlig taget Hensyn dertil ved Anvendelsen. Jeg tror, at man, naar man overveier dette, maa indrømme, at den Hensigt, hvori Lillæget er givet, fuldstændig er fyldstgjort i Overensstemmelse med vedkommende Kontos Natur og Bessaffenhed. — Med Hensyn til Kunstamlingerne gjorde den ærede Ordfører den almindelige Bemærkning, at de sugede Alt til sig, hvad de kunde; de lignede Svampe, men de gave ikke Noget fra sig igen, medens dog Svampe give Noget fra sig igen, naar man trykker tilbørlig. (Ordføreren: Det sagde jeg.) Om Forlæbelse, saa har jeg ikke hørt det. Hvad der er indvendt imod dem, tror jeg dog egentlig ikke kan angaa selve Anvendelsen af Beløbene, men det mindre Klare i det aflagte Regnskab og i Budgettet, og at det er mindre klart, anerkjender jeg i fuldt Maal. Jeg har talt derom med Finantsudvalget, i hvilket denne Sag har været forhandlet, og jeg har der indrømmet, at dette Budget er meget udviklet, meget kunstig opstillet, men det er nu en Gang saaledes, og det er under Rigsdagens Indflydelse, at det er blevet som det er. De to Mænd, som have indrettet dette Budget, have netop et vist Talent og en vis Sands for det særlig Udviklede, og de have her naaet deres Maal i en ualmindelig Grad, saaledes at man har stor Møje med at vilse det ud igen, men rigtigt er Regnskabet alligevel; jeg tror, at Finantsudvalget, som har modtaget Medbegjærelse derfor, skal indrømme dette. Vil man imidlertid gaa over

til en anden Budgetform, skal jeg med stor Fornøjelse gaa ind derpaa; jeg kan ikke have mindste Interesse i at bevare den nuværende Form. — Hvad Universitetets Laan af Kommunitetet angaar, bemærker jeg, at det er en god Skik hos vore Instituter ikke at opsjøe udlaaente Kapitaler uden tvingende Nødvendighed. Dermed ere Instituterne aabenbart vel tjente, thi derved faae de de allerbedste og sikreste Pantter, som overhoved ere at faae. Man kunde af disse Midler udlaaene langt Mere, end man har, til en Fjerdedel af den Lovlige Lagationssum, og der er altsaa god Sikkerhed. Naar man nu ikke strax har realiseret Universitetets Aktiver, men efterhaanden lader dem gaa over til andre Instituter som deres Eiendom, tror jeg, der er handlet i alle disse Instituters velforstaaede Interesse. — Med Hensyn til Kunstakademiets 8 Professore bellige den ærede Ordfører, at der ikke i Anmærkningerne til Finantslovsforlaget var bemærket, at der kun var 7, og at den 8de Gage efter den gjældende Praxis brugtes paa anden Maade. Der er bevilget 8 Lønninger, og de maa hvert Aar opføres i Finantsloven under Forudsætning af, at de alle 8 bruges. Blive de ikke brugte, bliver det oplyst i Regnskabet, at de ikke ere brugte, og hvilken Anvendelse der er sket af den ikke brugte Lønning; dette tror jeg er berettiget. — Endelig gjorde den ærede Ordfører en Bemærkning angaaende Brugen af Udgiftsrestancekontoen. Dette er et Spørgsmaal af et meget stort Omfang, den ærede Ordfører her har bragt os ind paa, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at det har været omhandlet omtrent saalænge, som Statsrevisionen har været til. Det var en af de ælfste Statsrevisorers Rædsest; han har skrevet mange og grundige Afhandlinger angaaende de herhen hørende Spørgsmaal, som man vil finde i Statsrevisionens Betænkning, og som jeg meget vil anbefale til Gjennemlæsning. Dette Spørgsmaal har ogsaa senere leilighedsvis været fremdraget, og jeg er indrer saaledes, at en nylig tiltraadt Statsrevisor, som var valgt af dette Thing, gjorde en Bemærkning ganske i den Retning som den, der nu er fremfat af den ærede Ordfører, idet han stemplede Brugen af Udgiftsrestancekontoen som en uforkert Regnskabsform. Dette gav Anledning til et Svar fra vedkommende Regnskabsfører, som man vil finde i Statsrevisionens Betænkning. Det var et udførligt Svar, som var givet af en regnskabskyndig Mand, og jeg tager neppe fejl, naar jeg tror, at det Indtryk, som dette Svar gjorde paa Vedkommende, hvis Antegnelser vare afgaaede uden Konference med hans Kolleger, var det, at det var en af de Sager, hvorpaa man kunde brænde sine Fingre; det var en Sag, der skulde behandles med stor Forsomhed. Naar saaledes den ærede Ordfører, idet han kom til at tale om Brugen af Udgiftsrestancekontoen, mente, at denne Sag maatte kunne ordnes paa